

Wędrowka przez Biblię

Kwartalnik wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **36** od **26.03.2012**
do **26.10.2012**

Już wkrótce

Kończy się czas historyczny, zbliżają się czasy eschatologiczne. Końcowe księgi Starego i Nowego Testamentu, które będziemy studiować w ciągu najbliższych sześciu miesięcy, pełne są ważnych proroctw. Jedno z najbardziej zadziwiających wypowiada Zachariasz, który woła w imieniu Boga: „Na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalem wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym” (Zach 12,10).

Zadziwiające jest to, jak wiele o Chrystusie mówią ostatni prorocy czasów Pierwszego Przymierza. Zachariasz zapowiada, że u kresu historii Jezus zostanie rozpoznany przez naród żydowski jako Mesjasz, jako Boży Syn, a Malachiasz uzupełnia, że Jego drugie przyjście poprzedzi specjalny posłaniec, podobnie jak Jan Chrzciciel poprzedził pierwsze przyjście Chrystusa.

Księga Apokalipsy, zamykająca Nowy Testament i całą Biblię, zawiera wiele obrazów wyjętych z proroctw starotestamentowych, potwierdza i rozwija te proroctwa, zapowiadając wiele niezwykłych wydarzeń związanych z nadejściem Jezusa Chrystusa jako Króla i Pana.

Jakże ważne jest, byśmy studiowali tak istotne fragmenty Pisma Świętego. Chodzi przecież o całą naszą przyszłość!

Księga Nahuma

Autor

Imię Nahum znaczy „pocieszyciel”, a dosłownie „Jahwe pociesza”. Poselstwo Nahuma nie zawiera jednak słów pociechy, przeciwnie – zawiera zapowiedź sądu. Nahum ogłasza Boży sąd nad Niniwą, stolicą potężnej, wrogiej Izraelowi Asyrii. Stąd jego słowa są źródłem pociechy dla ludu pierwszego przymierza, a szczególnie dla dziesięciu północnych plemion izraelskich uprowadzonych do asyryjskiej niewoli.

W tytule Księgi czytamy, iż Nahum pochodził z Elkosz. Do dzisiaj nie zidentyfikowano miejsca położenia tej miejscowości. Najbardziej prawdopodobne, że była to mała miejscowość w północnej części Izraela, skąd prorok przeniósł się na południe, do Judy, gdy upadło północne królestwo izraelskie. Niektórzy komentatorzy wskazują Kafarnaum jako miasto, w którym urodził się Nahum, gdyż w języku hebrajskim jego nazwę można przetłumaczyć jako „miasto Nahuma”. Elkosz mogło być małą osadą położoną w pobliżu Kafarnaum, choć nie jest to pewne, a miejscowości o nazwie Elkosz było w Izraelu kilka, w tym także na południu, w królestwie judzkim. W każdym razie prorok zwraca się w swym poselstwie głównie do Izraelitów z północy, którzy zostali zniewoleni przez Asyryjczyków.

Czas

Bardziej istotną kwestią, niż ustalenie miejsca urodzenia, wydaje się określenie czasu życia i działalności proroka Nahuma. I tu nie możemy mieć pewności, bo Nahum nie podaje informacji, jacy królowie izraelscy czy judzcy panowali wtedy w Izraelu czy w Judzie, w Jerozolimie. Jedno wydaje się pewne – prorok żył i działał po upadku północnego królestwa, które nastąpiło w 721 roku p.n.e. Nahum na własne oczy widział krzywdę wyrządzoną jego narodowi przez Asyryjczyków, którzy zniewolili dziesięć północnych plemion izraelskich i spustoszyli niemal całą ziemię izraelską.

Wydaje się, że jego działalność rozpoczęła się po roku 663, gdy potężna egipska twierdza Teby leżała już w gruzach. Nahum, nawiązując (3,8) do upadku Teb, stolicy Górnego Egiptu, zapowiedział, że taki sam los spotka Niniwę, stolicę Asyrii. Proroctwo to wypełniło się w roku 612, gdy Niniwa upadła i do roku 608 całe imperium asyryjskie uległo rozkładowi. Fakty te znamy z przekazów historycznych, potwierdzonych przez odkrycia archeologiczne dokonane m.in. w Niniwie i Nippur. Punktem zwrotnym w ustaleniu chronologii wydarzeń schyłku mocarstwa asyryjskiego było odkrycie pism klinowych ze starożytnej biblioteki w Niniwie, a szczególnie odkrycie kroniki Nabopolassara. Opisano w niej krwawe starcia militarne, jakie rozegrały się na terytorium asyryjskim w latach 625–608 przed Chrystusem, w wyniku których na zawsze przekreślony został byt polityczny narodu asyryjskiego. Nahum zapowiedział upadek Niniwy, a początek jego działalności miał miejsce przed reformą religijną przeprowadzoną w Jerozolimie w 622 r. przez bogobojnego króla judzkiego Jozjasza. Wystąpienie prorockie Nahuma miało więc miejsce ok. 630 roku p.n.e.

Poselstwo

Proroctwo Nahuma zawiera głównie zapowiedź Bożego sądu nad Niniwą i całym imperium asyryjskim. Około 150 lat wcześniej do Niniwy dotarł prorok Jonasz, przynosząc ostrzeżenie przed nadchodzącą Bożą karą, i wtedy mieszkańcy Niniwy upamiętali się, ukorzyli się przed Bogiem, pokutowali i Bóg ulitował się nad nimi. Jednak pokuta nie trwała długo. Wielka stolica potężnego mocarstwa znów wzbiła się w pychę, jej mieszkańcy powrócili do swoich poprzednich grzechów i półtora wieku po przebudzeniu, które miało miejsce za dni Jonasza, Asyryjczycy znów byli brutalnymi, okrutnymi agresorami, oddawali cześć pogańskim bóstwom, pograżali się coraz bardziej w bałwochwalstwie i niemoralności, chełpili się kolejnymi podbojami, szczylicili się bogactwem, władzą... Bóg postanowił ukrócić ich pychę, butę i nieprawość. Otrzymali ostrzeżenie, poznali światło prawdy, gdy Bóg posłał im swego

proroka, nawet przyjęli poselstwo Jonasza, pokutowali przed żywym Bogiem, ale potem powrócili do starych praktyk, wrócili na drogę zła, grzechu, gwałtu i Bóg, poprzez usta proroka Nahuma, zapowiedział ich upadek. Bóg ukarał nieposłuszny, butny naród, który odrzucił Jego ostrzeżenia.

Naród, który odrzuca Bożą Prawdę, który nie słucha Bożego Słowa, jest narodem bez przyszłości. Życie bez Boga jest życiem przegranym. Jest egzystencją pozbawioną celu. Prowadzi do duchowego i moralnego upadku pojedynczych ludzi i całych narodów. A ostatecznie skutkuje zagładą. Bóg jest Miłością, jest pełen łaskowości i dobroci, jest jednak także Bogiem świętym i sprawiedliwym. Przemawia do nas, objawia się nam w swoim Słowie, pragnie nas zbawić, oczyścić z grzechu, uświęcić, ale gdy odrzucamy Jego wezwania, gdy nie słuchamy Jego głosu, musi nas ukarać, by potępić grzech, by ukrócić nieprawość. Poselstwo proroka Nahuma jest wielką przestrogą dla wszystkich narodów i wszystkich ludzi, przestrogą także dla naszego narodu, dla Ciebie i dla mnie. Zadajmy sobie pytanie, czy słuchamy głosu Boga, czy odpowiadamy na Jego wołanie przekazywane nam przez proroków, apostołów, ożywiane w naszych sercach przez Ducha Świętego... Dziś, jeśli słyszymy Jego głos, nie zatwardzajmy naszych serc.

Podział księgi

1. ***Sprawiedliwość i dobroć Boga***
rozdział 1 w. 1–8
2. ***Sprawiedliwość Boża ukazana w sądzie nad Niniwą***
rozdział 1 w. 9–15
3. ***Sprawiedliwość i dobroć Boga ukazane w upadku Niniwy i w rozgłoszeniu Dobrej Nowiny***
rozdziały 2–3

List od korespondenta z Polski południowej

Pochodzę z biednej rodziny. Tata znęcał się nade mną i mamą. Zawsze powtarzałem, że nie chcę być taki jak on, ale w konsekwencji taki się stałem. Ciągłe zamykali mnie za przestępstwa. Zacząłem od drobnych kradzieży. Zawsze obiecywałem poprawę, ale coraz gorzej się zachowywałem. W końcu rodzice kazali mi już nie wracać. Zostałam na ulicy z kilkoma złotymi na alkohol – wróciłem do nałogu.

Spotkałem ludzi, którzy głosili mi ewangelię. Trafiłem do Kościoła Zielonoświątkowego i tam poznałem Jezusa. Zrozumiałem, że jest Bóg, który nas bardzo kocha i ma dla nas plan. Ale potem wróciłem do świata z jeszcze większą siłą. Złe myśli wprowadzałem w czyn.

Teraz znów w zakładzie karnym trafiłem na grupę ludzi i znów odnalazłem Boga. Jestem wdzięczny Bogu, że mi przebaczył i jest taki dobry dla mnie. Dziękuję, że mogę czytać Słowo Boże od rana do wieczora i modlić się o swoich wrogów. Teraz mam całkiem inne myśli. Chwała Bogu!

List od korespondenta z Polski centralnej

Jestem więźniem w zakładzie karnym. Odnalazłem Boga dzięki ludziom przebywającym tu w więzieniu i uczęszczającym do Zboru Zielonoświątkowego. Tam, gdzie to tylko możliwe, chcę nieść Słowo Boże. Chcę być blisko Boga. Chciałbym utrzymywać z wami kontakt, jeśli to tylko możliwe, potrzebuję wzrastać. Proszę o wsparcie w postaci materiałów piśmienniczych. Dziękuję wam za to, że jesteście dla mnie i dla innych.

Księga Habakuka

Autor

O pochodzeniu i życiu Habakuka nic bliższego nie wiadomo. Jego imię brzmi podobnie jak asyryjskie słowo „hambakuku”, które oznacza roślinę jadalną. Być może z nadaniem tak niezwyklego imienia izraelskiemu prorokowi związane jest jakieś wydarzenie z jego dzieciństwa, ale nie jest nam ono znane.

Czas

Jeśli chodzi o przedział czasowy, w jakim działał prorok Habakuk, możemy przypuszczać, że był on nieco późniejszy od okresu działania proroka Nahuma. Habakuk wspomina o wojskach chaldejskich, czyli babilońskich, zapowiadając w imieniu Pana: „Oto powołam Chaldejczyków, lud dziki i gwałtowny, który przemierza ziemie rozległe, aby zagarnąć siedziby nie swoje” (1,6).

Taka inwazja wojsk chaldejskich miała miejsce po ostatecznym upadku Asyrii w 606 roku p.n.e., po powstaniu państwa neobabilońskiego, które odtąd było pierwszą potęgą starożytnego Wschodu i stale zagrażało królestwu judzkiemu. Północne królestwo Izraela nie istniało już od ponad stu lat, natomiast Jerozolima miała upaść w roku 586, kiedy to niegodziwy, bezbożny król judzki, Sedecjasz, został uprowadzony do Babilonu. Przypuszcza się, że Habakuk wypowiedział swe proroctwo na krótko przed inwazją Chaldejczyków, pomiędzy 620 a 606 rokiem przed Chrystusem, pod koniec okresu dzielącego upadek północnego Izraela od upadku Judy. Wcześniej, ok. 630 roku w Królestwie Judzkim rozpoczął swą działalność prorok Nahum, a także współczesny mu Sofoniasz i młody Jeremiasz. Do końca więc Bóg posyłał swoich proroków, by apelowali do Judejczyków o upamiętanie, ale południowe plemiona izraelskie, niepomne Bożych ostrzeżeń i tragicznego losu dziesięciu plemion północnych, nie odwróciły się od nieprawości, bałwochwalstwa i nie ukorzyły się przed Panem. Niechlubną,

negatywną rolę odegrali tu, niestety, królowie jerozolimscy – po rządach ostatniego prawego potomka Dawida, Jozjasza, za którego panowania (w latach 639–608 p.n.e.) Królestwo Judzkie przeżyło ostatnie przebudzenie (622 r.), wszyscy byli przywódcami niegodnymi, bezbożnymi i doprowadzili Jerozolimę i całą Judę do upadku.

Poselstwo

Proroctwo Habakuka zawiera dwie wielkie skargi, dwie lamentacje. Prorok skarży się najpierw Bogu, że jego naród będzie zniszczony za swą nieprawość przez naród jeszcze bardziej niegodziwy, bezbożny. Bóg odpowiada, że realizuje w ten sposób swe suwerenne plany. Wojska chaldejskie będą biczem Bożym przeciw niegodnym rządcom Jerozolimy i przeciw przywódcom innych butnych narodów. Wiemy, że Babilończycy pokonali i zniewolili dwie największe ówczesne potęgi: Asyrię i Egipt.

W drugiej skardze Habakuk przyznaje, że Juda zasługuje na surową karę za grzechy, zdecydowaną Bożą naganą, ale pyta o przyszłość, szuka dalszych wyjaśnień. I Bóg odpowiada, że owszem, potężna Babilonia będzie przez jakiś czas „pijana krwią narodów”, ale potem również zostanie zniszczona z powodu swej grzeszności. Natomiast lud Boży wróci do łask Pana i jeszcze „napelni ziemię”.

Jeśli porównamy sposób, w jaki prorokował Nahum, z wołaniem Habakuka, możemy stwierdzić, że Nahum ukazywał sprawiedliwość i świętość Boga, a także Jego dobroć i łaskawość jako atrybuty oczywiste, niepodważalne, natomiast Habakuk niejako „wadził się z Bogiem”, był człowiekiem stawiającym pytania: „Panie,

**Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:**

PKO BP IV Oddział Wrocław

Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

dla czego tak musi być, dla czego postępujesz w ten sposób, czy nie ma innego wyjścia?”. Bóg odpowiedział prorokowi wyczerpująco na te pytania, odpowiedzi poznamy w czasie lektury księgi.

Mimo skarg, lamentacji i pięciokrotnego „biada”, prorocstwo Habakuka ma wydźwięk pocieszający. Prorok ukazuje Boga jako Pana, który ostatecznie okazuje się sprawiedliwy, dobry, łaskawy dla swego ludu. Bóg musi jednak najpierw skarcić wszelką nieprawość, by chronić ludzi sprawiedliwych. Punktem kulminacyjnym nauki Habakuka o sprawiedliwości jest jego stwierdzenie, że „zginie ten, co jest ducha nieprawego, a sprawiedliwy z wiary żyć będzie” (2,4). Do tej wypowiedzi proroka Habakuka nawiązał apostoł Paweł, przyjmując ją jako jedną z najważniejszych podstaw nauki o usprawiedliwieniu na podstawie wiary (Rzym 1,17, Gal 3,11). Wiara to zdolność całkowitego zaufania Bogu bez względu na to, jak trudne i mroczne są doświadczenia, przez które trzeba przejść. Ludzi wierzących oczekuje wspaniała przyszłość. Być może ich droga jest nieraz trudna i długa, ale całkowicie pewne jest to, że ostatecznie odniosą zwycięstwo.

Właściwie prorok mówi nie o wierze, lecz o wierności, co jeszcze bardziej podkreśla potrzebę zaufania Bogu i uwypukla tę wielką prawdę, że przyjęci przez Boga, zbawieni możemy być tylko wtedy, gdy Mu zawierzymy, ufamy i dochowujemy wierności. W takiej postawie manifestuje się prawdziwa wiara w ujęciu biblijnym. Korzenie tej nauki tkwią już w Starym Testamencie.

List od korespondenta z Polski południowej

Serdecznie chciałbym podziękować za kopertę i list, Biblię i znaczek, tak bardzo się cieszę z tej Biblii, że szok!!! Bardzo się cieszę, że mogłem was spotkać, poznać na agapie. Wiem, że to Bóg mnie przyprowadził na to spotkanie. Bardzo się cieszę, że mogę być z Bogiem. Czytam Biblię codziennie i uczęszczam na kurs. Staram się też was słuchać w radio, ale nie zawsze mogę złapać audycje. Liczę, że otrzymam od was pomoc duchową. Dziękuję wam.

Księga Sofoniasza

Autor

Imię Sofoniasz znaczy „Jahwe ochronił” (hebr. Sefanjah). Pochodził on z królewskiej linii Dawida, był praprawnukiem króla Ezechiasza (Hiskiasza). Te informacje znajdujemy w tytule księgi, gdzie prorok stwierdza: „Słowo Pańskie, które zostało skierowane do Sofoniasza, syna Kuszego, syna Gedaliasza, syna Amariasza, syna Ezechiasza (Hiskiasza), za dni Jozjasza, syna Amona, króla judzkiego”. Sofoniasz był więc spokrewniony z królem Jozjaszem i niewątpliwie brał czynny udział w przygotowaniu i przeprowadzeniu reformy religijnej, która dokonała się za panowania tego ostatniego bogobojnego króla Judy.

Czas

Panowanie króla Jozjasza przypadło na lata 639–608 przed Chrystusem. Sofoniasz działał w pierwszym okresie rządów Jozjasza, przed reformą religijną w 622 r. p.n.e. W tym okresie działał też w Królestwie Judzkim Nahum i młody Jeremiasz. Jozjasz wstąpił na tron po długim panowaniu niegodziwego króla Manassesesa i zainaugurował wielką reformę religijną, która zaowocowała duchowym przebudzeniem, ostatnim w historii Judy (622 r.). Prorok Sofoniasz odegrał ważną rolę w tych wydarzeniach, był jednym z przywódców przebudzenia, wspierał króla Jozjasza w odnowie religijnej i duchowej narodu.

Poselstwo

Prorok piętnował wypaczenia religijne i zapowiadał jako karę inwazję potężnego nieprzyjaciela. Sofoniasz mógł przepowiedzieć najazd Scytów, którzy po odniesieniu zwycięstwa pod Niniwą w 625 r. p.n.e. dotarli aż do wybrzeży Morza Śródziemnego i zajęli część ziemi judzkiej leżącej w pasie nadmorskim. Najbardziej spustoszone zostały wtedy Saron i Szefera, wspomniane przez

Sofoniasza (2,4–7). Prorok mógł mieć na uwadze także późniejszą inwazję Babilończyków, którzy w 597 r. zdobyli Jerozolimę i zabrali część ludu judzkiego do niewoli, a w 586 r. ostatecznie spustoszyli i spalili całe miasto, wraz ze świątynią. Sofoniasz wybiegał myślą jeszcze da-lej, w czasy eschatologiczne, zapowiadając kataklizmy, jakie nastąpią w czasach ostatecznych. Wielokrotnie czytamy w jego księdze o nadchodzącym Dniu Pańskim, np.: „Milczcie przed obliczem Pana Boga, gdyż bliski jest Dzień Pański”(1,8), „Bliski jest wielki Dzień Pana, bliski i rychły on bardzo”(1,14).

Księga Sofoniasza zawiera szereg mów proroka o charakterze gróźb lub pocieszeń. Najpierw Sofoniasz zapowiada sąd nad Judą i Jerozolimą (1,2–18), potem zwiastuje sąd nad obcymi narodami (2,1–15), a na koniec jeszcze raz wzywa Jerozolimę do opamiętania (3,1–8).

Księgę zamykają obietnice mesjańskie (3,9–15). Prorok pociesza lud judzki, zapewniając mu pomyślną przyszłość, odrodzenie duchowe i moralne.

Porównując poselstwo Sofoniasza i współczesnego mu Nahuma, możemy powiedzieć, że obaj zapowiadają nadejście Bożej kary, ale podczas gdy Nahum koncentruje się na upadku Niniwy i potężnej Asyrii, Sofoniasz zapowiada nadejście Bożej kary w wymiarze powszechnym, zapowiada sąd Pana nad wszystkimi narodami.

W końcowej części księgi znajduje się zapowiedź pojawienia się „czystych warg” przywróconych narodom, „aby wszyscy wzywali imienia Pana i służyli Mu jednomyślnie”. Jest to zapowiedź całkowitego, doskonałego objawienia się Boga ludzkości, w wyniku którego nastąpi wielkie duchowe przebudzenie. Ludzie spośród wszystkich narodów nawrócą się do Boga, będą śpiewać radosne pieśni odkupienia, cała ziemia rozbrzmiewać będzie uwielbieniem płynącym z ust Bożego ludu. Choć Sofoniasz nie zapowiada wprost nadejścia Mesjasza, wyraźnie wskazuje na czasy mesjańskie. Pośrednio zwiastuje zwycięstwo Ewangelii, Dobrej Nowiny o zbawieniu, które nastąpi w czasach końca dzięki wielkiej mocy, sprawiedliwości i łaskowości Pana.

List Judy

Ktoś przyrównał studiowanie Listu Judy do pracy w kopalni diamentów. Przy uważnej lekturze tego krótkiego listu można odkryć w nim wiele drogocennych skarbów.

Autor

Autorem Listu jest Juda, który przedstawia się jako „sługa Jezusa Chrystusa i brat Jakuba”. Ponieważ na kartach Nowego Testamentu pojawia się kilku mężczyzn o imieniu Juda i kilku o imieniu Jakub, trwa dyskusja nad tym, kim był autor Listu Judy. Najbardziej prawdopodobne wydaje się to, że Juda i Jakub to bliscy krewni Jezusa, których wymienia ewangelista Mateusz. W 13 rozdziale Ewangelii wg św. Mateusza czytamy: „Czyż nie jest to syn cieśli? Czyż matce jego nie jest na imię Maria, a braciom jego Jakub, Józef, Szymon i Juda?” (13,55).

Autorem Listu Judy był więc brat Jakuba, którego zwano „bratem Pańskim” i którego od początku uznawano za autora Listu Jakuba.

Jakub przedstawia się w swoim liście jako „sługa Boga i Pana Jezusa Chrystusa”, a Juda jako „sługa Jezusa Chrystusa i brat Jakuba”. Rodzi się pytanie: Dlaczego ani Jakub, ani Juda nie wspominają w swoich listach o bliskim pokrewieństwie z Jezusem? Wydaje się, że powód jest oczywisty. Nie należeli oni do wyznawców Jezusa, gdy chodził on po ziemi i nauczał. Dopiero powstanie Jezusa z martwych uświadomiło im, że Jezus to Chrystus, Zbawiciel świata. Zmartwychwstały Jezus ukazał się Jakubowi i dopiero wtedy on i jego bracia uwierzyli w Niego jako Zmartwychwstałego Pana. Dlatego w swoich listach piszą o sobie jako o „sługach Jezusa Chrystusa”.

Przesłanie Listu

List Judy, podobnie jak List Jakuba, był adresowany do

wspólnot judeochrześcijańskich, a więc do Żydów, którzy uwierzyli w Jezusa jako Mesjasza, Chrystusa. Juda pragnął ostrzec młode wspólnoty chrześcijańskie przed działalnością fałszywych nauczycieli, którzy wkradając się w szeregi Kościoła, głosili poglądy sprzeczne z podstawowymi prawdami ewangelii. Ludzie ci błędnie interpretowali istotę Bożej łaski. Zamienili – według słów samego Judy – „łaskę Boga na rozpustę”. Prowadzili otwarcie niemoralny tryb życia, wypierali się Jezusa jako jedyne Pana i Władcy, bluźnili przeciwko aniołom.

Juda pragnął zapobiec rozszerzaniu się poglądów zniekształcających prawdę ewangelii i to było bezpośrednią przyczyną napisania przez niego listu, zdecydowanie demaskującego i potępiającego wszelkie odstępstwa od nauki Chrystusa i jego apostołów.

List Judy przyrównywany jest do głosu trąbki wzywającej do obrony wiary. Mimo że osadzony jest mocno w realiach pierwszego wieku, nie stracił nic na aktualności. W pewnych okresach historii Kościoła, a szczególnie w czasie przebudzeń, List Judy stawał się najbardziej aktualną księgą Nowego Testamentu.

Juda wzywa nas, byśmy wiernie trwali w nauce apostołskiej, w Słowie Chrystusowym przekazanym Jego najbliższymi uczniami. I my mamy być uczniami Jezusa, mamy nie tylko zachowywać słowa ewangelii, ale także – i przede wszystkim – według nich żyć. Nasze życie ma przecież jeden główny cel: przynieść chwałę żywemu, prawdziwemu Bogu, objawiającemu się nam w Jezusie Chrystusie.

List Judy kończy się znanymi chyba wszystkim czytelnikom Biblii słowami: „Temu, który was może ustrzec przed upadkiem, tak, abyście bez nagany z radością stanęli przed Jego pełnym chwały obliczem, samemu Bogu, naszemu Zbawcy, niech będzie chwała, uwielbienie, moc i władza przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana, od wieków, teraz i po wszystkie wieki! Amen”.

„I wy bądźcie gotowi, gdyż Syn Człowieczy przyjdzie o takiej godzinie, której się nie spodziewacie.”

Ewangelia Św. Łukasza 12, 40

Struktura Listu

- I. Podanie powodów napisania listu** **wiersze 1–3**
1. Utwierdzenie wierzących (powołanych, umiłowanych i podtrzymywanych przez Jezusa Chrystusa) w. 1
 2. Pozdrowienie (życzenie miłości i pokoju) w. 2
 3. Podanie celu napisania listu (walka o wiarę) w. 3
- II. Ostrzeżenie przed odstępstwem** **wiersze 4–16**
1. Ostrzeżenie przed błędną nauką w. 4
 2. Ostrzegawcze przykłady:
 - a) Nieposłuszeństwo Izraela ukarane na pustyni w. 5
 - b) Zbuntowani aniołowie spętani łańcuchami w. 6
 - c) Sodom i Gomora zniszczone ogniem w. 7
 3. Ukazanie istoty błędu odstępców w. 8–10
 4. Kain, Balaam, Korach – przykłady odstępców w. 11
 5. Charakterystyka odstępców w. 12–16
- III. Jak wytrwać w czasie powszechnego odstępstwa** **wiersze 7–23**
1. Pamiętać o apostołskim ostrzeżeniu w. 17–19
 2. Co wierzący muszą czynić w dniach odstępstwa: w. 20–25
 - a) budować się na fundamencie wiary w. 20
 - b) modlić się w. 20
 - c) strzec samych siebie w. 21
 - d) oczekiwać Chrystusa w. 21
 - e) okazywać współczucie wątpiącym w. 22
 - f) nienawidzić zła w. 23
 - g) ratować grzeszników w. 23
- IV. Końcowa doksologia – hymn ku chwale Boga** **wiersze 24–25**
-

List od korespondenta z Polski południo-zachodniej

Minął miesiąc od ostatniego listu do was. Muszę podzielić się z wami moimi refleksjami. To wielka łaska od Pana, że możemy chodzić z Nim. W ostatnim czasie tu, w więzieniu, dwie osoby oddały życie Jezusowi. Tak wielka jest radość w moim sercu! Chwała Panu. Gdy zbawiony zostaje grzesznik, całe Niebo raduje się z tego faktu. Bóg oddał za nas życie, co za wielkie poświęcenie. Nie mogę wyjść z podziwu. On jest prawdziwym i odwiecznym Bogiem.

Codziennie modłę się o moją rodzinę. Ostatnio nawet zadzwoniłem do mamy. Powiedziałem, że bardzo się wstydzilem swojego czynu i dlatego się nie odzywałem, że pewnie oni mnie bardzo potępiają. Moja mama powiedziała, że mnie kocha i nie wstydzi się mnie. Tak bardzo dziękuję za to Bogu! Dziękuję!!!

List od korespondenta z Polski południowej

Witam i pozdrawiam was w imieniu Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Dziękuję gorąco Bogu za was i za możliwość dzielenia się z wami moimi przemyśleniami. Czuję się zaszczycony możliwością korespondencji z wami. Moją pasją jest gotowanie. Nic tak dobrze mi nie wychodzi, jak właśnie to! Gotowanie daje mi radość! Moja mama ma prawie 80 lat i jest bardzo schorowaną osobą. Ma obecnie ogromne problemy z poruszaniem się. Bardzo bym chciał wyjść na przepustkę, aby móc jej trochę pomóc. Biblię staram się zrozumieć, ale jeśli nawet mam problem ze zrozumieniem, uczę się jej na pamięć. Myślę, że to nawet dobrze, bo potem odpowiadam ludziom wersetami. Znam je i nie muszę szukać w Biblii. Jeśli mogę was o coś prosić, proszę przyslijcie mi długopisy i kartę telefoniczną. Dziękuję za to, że do mnie piszecie!

Księga Aggeusza

Autor

Aggeusz był jednym z trzech proroków działających w Jerozolimie już po powrocie wygnańców judzkich z niewoli babilońskiej. Pozostałymi dwoma prorokami byli Zachariasz i Malachiasz. Imię Aggeusz (hebr. Chaggaj) wywodzi się od rzeczownika „chag” (hebr. święto, uroczystość), można je więc tłumaczyć jako „święteczny”, „uroczysty”.

Wspólnie z Zachariaszem Aggeusz wzywał rodaków do odbudowy świątyni jerozolimskiej. Wygnańcy judzcy po powrocie z Babilonu z powodu różnych trudności zaniechali odbudowy świątyni na jakiś czas, prorocy zachęcali więc osłabioną, nieliczną resztę Izraela do wzmożenia wysiłków, wznowienia i przyspieszenia prac przy Domu Bożym. Aggeusz był człowiekiem bardzo energicznym i praktycznym, dzisiaj nazwalibyśmy go „człowiekiem czynu”. Odważnie i wytrwale zmierzał do zrealizowania wyznaczonego celu i swoją postawą mobilizował i porywał innych. Przysłuchując się wypowiedziom proroka, możemy stwierdzić, iż było on:

- **Bożym posłańcem** – wiele razy w jego krótkim poselstwie pojawiają się uroczyste słowa: „Tak mówi Pan Zastępów...”;
- **Bożym drogowskazem** – wyznawał tę samą zasadę, co Jan Chrzciciel: „On musi wzrastać, a ja stawać się mniejszym”;
- **Bożym pocieszycielem** – nie tylko napominał, ale również dodawał otuchy, pocieszał i zachęcał mieszkańców Jerozolimy do aktywnego włączania się w proces odbudowy miasta i świątyni;
- **Bożym sługą** – nie tylko nauczał, głosił, ale działał, pracował, służył.

Czas i okoliczności powstania

Aggeusz działał w tym samym okresie czasu, co Zachariasz. W Księdze Ezdrasza czytamy: „Wtedy wystąpili prorok Aggeusz i Zachariasz, syn Iddy, prorocy, i prorokowali Żydom w Judei

i Jeruzalemie w imieniu Boga Izraela, który był nad nimi. Wobec tego Zorobabel, syn Szealtiel, i Jozue, syn Josadaka, przystąpili znowu do budowy świątyni Bożej w Jeruzalemie, a z nimi prorocy Boży, którzy im pomagali” (Ezdr 5,1–2).

Potwierdzenie tych informacji znajdujemy w początkowych słowach Księgi Aggeusza, gdzie czytamy: „W drugim roku rządów króla Dariusza, w pierwszym dniu szóstego miesiąca Pan skierował te słowa przez proroka Aggeusza do Zorobabela, syna Szealtiel, namiestnika Judy, i do arcykapłana Jozuego, syna Josadaka...” (Ag 1,1).

Misja prorocka Aggeusza rozpoczęła się w drugim roku panowania perskiego króla Dariusza I, a więc w 520 roku p.n.e. Podany jest nawet miesiąc, w którym miało miejsce pierwsze wystąpienie proroka (wrzesień 520 roku przed Chr.).

Interesującą rzeczą jest to, że prorocy działający wśród Izraelitów, którzy powrócili z niewoli do Jerozolimy, rozpoczęli datowanie swoich wystąpień, posługując się latami panowania władców pogańskich. Przedtem prorocy izraelscy określali czas swoich powołań i wystąpień, podając imiona i daty panowania królów Izraela i Judy. Po powrocie z niewoli, ponieważ nie odrodziło się ani królestwo judzkie, ani izraelskie (nie było królów na tronie w Jerozolimie ani w Samarii), prorocy izraelscy określali czas swej działalności, podając imiona i lata panowania królów pogańskich. Jak zapisał ewangelista Łukasz, Pan Jezus powiedział: „Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż się dopełnią czasy pogan” (Łk 21,24). Za dni Aggeusza „czasy pogan” już trwały; rozpoczęły się one z chwilą, gdy upadło królestwo judzkie (586 rok p.n.e.) za panowania króla babilońskiego Nebukadnesara. Od tego czasu Jerozolima znajdowała się pod wpływami potęg pogańskich.

Z niewoli babilońskiej powróciła do Jerozolimy niewielka część wygnańców judzkich. Czasy te opisują księgi historyczne ST: Księga Ezdrasza i Księga Nehemiasza. Repatrianci wracali w trzech grupach – najpierw pod wodzą Zorobabela (Ezd 2,2), potem, po kilkudziesięciu latach pod wodzą Ezdrasza; po kolejnych kilkunastu latach trzecią grupę wygnańców przyprowadził Nehemiasz.

Zorobabel (hebr. Zerubbabel) był potomkiem Dawida (1 Krn 3,17nn), za zgodą króla perskiego Cyrusa (którego dekret umożliwił Izraelitom powrót do Jerozolimy) pełnił funkcję namiestnika w Jerozolimie. Ezdrasz, kapłan i nauczyciel, czuwał nad duchową odnową judzkich repatriantów, a Nehemiasz nadzorował odbudowę murów obronnych Jerozolimy. Z wypowiedzi zarówno Aggeusza, jak i Ezdrasza wiemy, że w tamtym czasie arcykapłanem w Jerozolimie był Jozue (hebr. Jehoszua), potomek linii Sadoka (1 Krn 5,40nn).

Tak więc odbudowie Jerozolimy przewodzili zarówno kapłani, świeccy, jak i prorocy. Aggeusz i Zachariasz uzupełniali się w swojej posłudze prorockiej. Zachariasz był wielkim wizjonerem, poetą, dzisiaj nazwano by go „człowiekiem z głową w chmurach”, natomiast Aggeusz mówił prozą i mocno stąpał po ziemi, był praktyczny i czynnie udzielał się przy odbudowie świątyni. Bóg potrzebuje różnych ludzi do wykonania różnych zadań. Dlatego każdego z nas ubogaca innymi, bardzo różnorodnymi darami, abyśmy mogli wspólnymi siłami realizować Jego plany, wykonywać Jego wolę. „Bo nikt nie ma z nas tego, co mamy razem...” mówi refren znanej pieśni – i ta prawda widoczna jest w historii ludu zarówno pierwszego, jak i nowego przymierza.

Poselstwo

Wypowiedzi Aggeusza dotyczą przede wszystkim świątyni jerozolimskiej. Księga Aggeusza zawiera cztery mowy, w których zawiera się wezwanie do odbudowy świątyni (1, 1–15), porównanie nowej świątyni do starej (1,15–2,9) oraz – w dwu ostatnich mowach – podkreślenie zależności dobrobytu w kraju od odbudowy Domu Bożego (2,10–19). Księgę kończy tajemnicza obietnica dana Zorobabelowi.

Aggeusz uświadomił swym rodakom, że klęski i niepowodzenia gospodarcze trapiące ziemię judzką to wyraz kary Bożej za zwłokę i opieszałość w odbudowie Domu Bożego. Dzięki aktywności proroka podjęto na nowo odbudowę świątyni. Aggeusz pobudził do działania Zorobabela (politycznego przywódcę narodu –

namiestnika) oraz kapłana Jozuego, przedstawiciela duchowieństwa. Udało mu się porwać za sobą szerokie warstwy ludu judzkiego (1,14). Gorliwie podtrzymywał budowniczych na duchu, wiążąc z nową świątynią nadzieje na odrodzenie narodu (2,9.23). Żarliwa troska o odbudowanie świątyni nie przesłaniała jednak prorokowi prawdy o Bogu jako Panu nieba i ziemi. Aggeusz ukazuje Boga jako godnego najwyższej czci Opiekuna Izraela (2,5) i wszechmocnego Pana świata (2,17). Zapowiada nadejście pokoju (szalom), który nastanie w czasach mesjańskich (2,9). Wzywa do wytrwałego oczekiwania na przyjście Mesjasza i wskazuje na Zorobabela, potomka Dawida, jako postać zapowiadającą wielkiego Syna Dawida, oczekiwanego Wybawiciela (2,21–23). Prorok przedstawia Zorobabela jako typ (symbol) Mesjasza, przypomina, że oczekiwanie ludu Bożego na Zbawiciela nierozdzielnie związane jest z linią rodową Dawida. Rzeczywiście, Zorobabel był jednym z przodków Mesjasza, jego imię znajdujemy na pierwszych stronach Nowego Testamentu, w genealogii Jezusa za-mieszczonej w Ewangelii Mateusza (Mt 1,12).

Niektórzy komentatorzy porównują poselstwo Księgi Aggeusza do przesłania nowotestamentowego Listu Jakuba. Obie księgi mają wymiar bardzo praktyczny, podkreślają fakt, że wiara wyraża się w działaniu, że jej żarliwość i moc manifestują się w czynach dokonywanych na co dzień. Tak, człowiek prawdziwie uduchowiony nigdy nie jest beczynny. „Nic nierobienie”, marzycielstwo to przejaw niedojrzałości i słabości. Prawdziwa, biblijna duchowość zawsze manifestuje się w aktywnym, wytrwałym działaniu. Dobre czyny są wynikiem, owocem wiary. Jezus powiedział: „Po owocach poznacie ich”.

„A gdy was wydadzą, nie troszczcie się, jak i co macie mówić; albowiem będzie wam dane w tej godzinie, co macie mówić. Bo nie wy jesteście tymi, którzy mówią, lecz Duch Ojca waszego, który mówi w was.”

Ewangelia Św. Mateusza 10, 19 - 20

Księga Zachariasza

Autor

Imię Zachariasz (hebr. Zekarjah) znaczy „Jahwe pamięta”. Imię ojca proroka, podane we wstępnych słowach księgi – Berekiasz, znaczy „Jahwe błogosławi”. W samych imionach Zachariasza i jego ojca zawarta jest więc zapowiedź Bożej inicjatywy, Bożego działania pośród reszty Izraela po powrocie wygnańców z niewoli babilońskiej do Jerozolimy. Księga podaje również (1,1), że Zachariasz był synem (wnukiem) Iddo, o którym wspomina Nehemiasz (Neh 12,4.16) jako o przywódcy jednego z wybitnych rodów kapłańskich. Zachariasz miał więc prawo pełnić funkcje kapłańskie, ale Bóg powołał go na swego proroka.

Znaczenie imienia proroka, „Jahwe pamięta”, jest tym bardziej znamienne, gdy uświadomimy sobie, że jego poselstwo (obok przesłania Malachiasza) praktycznie zamyka dział prorocत्व Starego Testamentu. Kiedy po czterystu latach milczenia Bóg przemówił ponownie, uczynił to posyłając anioła do innego Zachariasza, pełniącego służbę kapłańską, i objawił mu, że jego żona, Elżbieta, urodzi syna, który będzie poprzedzał, zapowiadał nadejście Mesjasza. Wydarzenia te opisuje ewangelista Łukasz i tak rozpoczyna się historia narodzin Jana Chrzciciela i zapowiedź narodzin Syna Bożego, Jezusa Chrystusa. Imiona rodziców Jana Chrzciciela: Zachariasz („Jahwe pamięta”) i Elżbieta („Jego obietnica”), uświadamiają nam wierność, dobroć i moc Boga, niezmiennego Pana, Stwórcy i Zbawiciela. On nie zapomina o swoim ludzie, ratuje i błogosławi swoje dzieci, tak w dobie Starego, jak i Nowego Przymierza.

Czas i okoliczności powstania

Zachariasz został powołany na proroka niemal w tym samym czasie, co Aggeusz, w roku 520 przed Chrystusem, w drugim roku panowania króla perskiego Dariusza I (który rządził w latach

521–485 p.n.e.). Aggeusz podaje (Agge1,1), że Bóg przemówił do niego w szóstym miesiącu 520 roku, a Zachariasz świadczy (Zach 1,1), że do niego Pan skierował swe słowa w ósmym miesiącu tego samego roku. Powołanie obu proroków dzieliły więc zaledwie dwa miesiące. Aggeusz i Zachariasz działali w tym samym okresie czasu, przekazując ludziom odbudowującym zrujnowaną Jerozolimę słowa otuchy, pociechy, ale też napomnienia i pouczenia.

Charakterystyka i poselstwo księgi

Mimo że Zachariasz żył i działał w tym samym czasie i w tych samych okolicznościach, co Aggeusz, jego proroctwo jest diametralnie inne. Charakteryzuje je bogactwo wizji o cechach apokaliptycznych. Pierwsza część Księgi Zachariasza (rozdziały 1–8) obejmuje wprawdzie zagadnienia związane z odbudową świątyni i problemami nurtującymi kilkudziesięcioletnią społeczność żydowską żyjącą w zrujnowanej Jerozolimie, ale zapisane tu wizje Zachariasza przenoszą nas już w czasy mesjańskie. Szczególnie eschatologiczny, mesjański charakter ma druga część księgi (rozdziały 9–14). Zachariasz przemawia językiem poezji, rysuje obrazy, które mają poruszyć serca słuchaczy i skierować ich myśli ku wspaniałej przyszłości ludu Bożego.

Pierwsza część księgi (r. 1–8) to osiem wizji nocnych. Każda z nich zawiera wprowadzenie, teofanię (czyli objawienie się Boga) lub angelofanię (pojawienie się anioła) oraz dialog między prorokiem a objawioną postacią (najczęściej aniołem) i wreszcie pytanie proroka o znaczenie wizji i odpowiedź – wyrocznię Bożą. Taki schemat, przebieg wizji nawiązuje do prorockich snów znanych z czasów patriarchów (np. sen Józefa zapisany w I Mojż 37).

Dalszy rozwój takiego przekazywania Bożych objawień doprowadził do powstania nowego gatunku literackiego – wizji apokaliptycznej. W ten sposób zbudowana jest ostatnia księga Biblii–Apokalipsa, czyli Objawienie św. Jana.

Wizje Zachariasza, co do treści, oparte są w znacznym stopniu na przesłaniu Pięcioksięgu Mojżeszowego, odwołują się także

do wizji Ezechiela. Zachariasz, podobnie jak Ezechiel, ukazuje Boga jako niedostępnego, transcendentnego Pana; objawienia i wizje otrzymuje prorok nie bezpośrednio, lecz przez anioła – tłumacza. Obok aniołów spotykamy też w Księdze Zachariasza postać szatana, oskarżyciela przed trybunałem Bożym (3,1).

W drugiej części Księgi Zachariasza (r. 9–14) Bóg ukazany jest jako Pan całej ludzkości (uniwersalizm). Prorok rysuje wizję wszystkich narodów oddających w Jerozolimie cześć Bogu – Królowi. Zachariasz zapowiada, że najpełniejsze objawienie Opatrzności Bożej nastąpi w czasach mesjańskich, eschatologicznych, kiedy Bóg będzie czuwał nad całym światem, nad wszystkimi narodami.

Ważny w całej Księdze Zachariasza jest temat przyszłego zbawienia. Prorok podkreśla, że niezbędne jest oczyszczenie, odnowienie moralne jako jeden z głównych warunków nastania czasów mesjańskich. Końcowa część księgi przedstawia Mesjasza jako potomka Dawida i Salomona, Księcia Pokoju (9,9), którego ludzie przebodli (12,10), ale w czasach końca „boleć będą nad nim, jak się boleje nad jedynakiem i płakać będą nad nim, jak się płacze nad pierworodnym”.

Wielkie znaczenie tekstów mesjańskich zawartych w proroctwach Zachariasza podkreśla fakt, że w ewangelicznym opisie męki Chrystusa aż sześciokrotnie cytowane są słowa proroka.

Jednym z najbardziej niezwykłych obrazów jest wizja Sługi Pana – Pasterza, który otrzymuje „zapłatę” w wysokości trzydziestu srebrników (Zach 11,12–13). Jahwe wydaje polecenie, by ta „zapłata” została wrzucona do skarbony świątynnej, gdyż tak „wysoko” wyceniono Jego samego. Ewangelista Mateusz przypomina to prorocтво, podkreślając, że wypełniło się ono, gdy Judasz wrzucił trzydzieści srebrników do świątyni, gdy dostrzegł, po niewczasie, co uczynił, wydając Jezusa (Mt 27,5–7). Wtedy wypełniło się także prorocтво Jeremiasza, gdyż za kwotę tę zakupiono pole garncarza, nazwane później Polem Krwi (Jer 32,6–9). Zachariasz zapowiedział też wjazd Jezusa do Jerozolimy „na ośłatku, źrebięciu oślicy” (Zach 9,9), a do jego słów: „Uderz Pasterza, aby się rozproszyły owce”

(Zach 13,7) odwoływał się ewangelista Mateusz (Mt 26,31). Słowa Zachariasza o Tym, „którego przebodli”, a nad którym „boleć i płakać będą” (Zach 12,10), odbijają się echem w Nowym Testamencie kilkakrotnie, zarówno w Ewangelii (Mt 24,30), jak i w zamykającej Biblię Księdze Apokalipsy (Obj 1,7), gdzie czytamy: „Oto przychodzi wśród obłoków i ujrzy go wszelkie oko, a także ci, którzy go przebili, i będą biadać nad nim wszystkie plemiona ziemi. Tak jest! Amen”.

List od korespondenta z Polski południowej

Modliłem się do Boga prawie 11 lat, abym mógł zacząć robić rzeczy, które teraz robię. Chciałem, żeby Bóg mnie używał. Napisałem kazanie o tym, co dzieje się wokół nas. O tym, że Bóg uwalnia od nałogów i jak to robi. Uwolnił mnie od notorycznego oglądania telewizji, która przekazuje same zło i seks. Dał mi radość ze spotkań w zborze i możliwość uczestniczenia w akcjach charytatywnych. Ostatnio były u nas dzieci z przedstawieniem. Bóg otworzył mi oczy i „tę klapkę” – pokochałem je, zacząłem płakać. Bóg pokazał mi, jakie to szczęście mieć dzieci, i dał pragnienie. Wcześniej w ogóle nie kochałem dzieci. Kiedy jedna dziewczyna powiedziała, że jest ze mną w ciąży, odparłem, że to na pewno nie moje dziecko i poszedłem w swoją stronę. Teraz wiem, co straciłem, i jestem zdolny kochać. Napisałem do syna mojej byłej żony, aby wybaczył mi moją nieczułość. On tak chciał się ze mną zaprzyjaźnić, że nawet poszedł na włamanie, ale i tak nie zyskał mojej przychylności. Jeszcze nie odpisał... Chcę się zmienić całkowicie na obraz Pana Jezusa.

List od korespondenta z Polski północnej

Witam was serdecznie! Bóg zapłać za wspaniały prezent świąteczny. Bardzo byłem uradowany. Dzięki wam te święta były cudowne. Kończę trzeci semestr nauki. Wszystko idzie bardzo dobrze. Będę miał wyczekiwany tytuł zawodowy. Moja córka jest w szpitalu, ma chory szpik kostny. Proszę was o modlitwę. Pozdrawiam i życzę szczęśliwego Nowego Roku.

Księga Malachiasza

Malachiasza można porównać do aktora, który jako ostatni występuje na deskach teatru. Wypowiada końcowe słowa i potem scenę zasłania kurtyna. Malachiasz wystąpił jednak nie w teatrze, a na scenie życia. Odegrał ważną rolę w zbawczych planach Boga. To ostatni z długiego łańcucha proroków Starego Testamentu, którzy na przestrzeni wieków zapowiadali nadejście Mesjasza. Tysiąc lat przed Chrystusem prorokował wielki psalmista, poeta i król, Dawid. Potem działali Eliasz i Elizeusz. Siedemset lat przed Chrystusem wołał „książę proroków”, Izajasz, potem Jeremiasz, Ezechiel, Daniel... Im bliżej przyjścia Mesjasza, tym więcej Bóg wysyłał proroków, by ogłaszali, że czas jest bliski. Jako ostatni posłany został Malachiasz. Jego głos zakończył prorocze wołanie. Potem zapadła cisza na okres ponad czterystu lat. Aż do przyjścia Jana Chrzciciela, który rozpoczął swe poselstwo słowami: „Upamiętajcie się, albowiem przybliżyło się Królestwo Niebios” (Mt 3,2). A potem, wskazując na Jezusa, zawołał: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (Jan 1,29). Malachiasz zapowiedział, że przyjście Mesjasza poprzedzi misja Jana Chrzciciela. Końcowe słowa Malachiasza były następujące: „Oto Ja pošę wam proroka Eliasza przed nadejściem dnia Pańskiego...” (Mal 3,23). „Eliasz” to symboliczne imię dane prekurzorowi Mesjasza, Janowi, który nadszedł „w duchu i mocy Eliaszowej” (Łk 1,17).

Autor

Malachiasz to bardzo ciekawa postać, choć nie wiemy o tym proroku zbyt wiele. Jest znany jedynie ze swej księgi, nie wiemy nic o jego rodzinie ani zawodzie. Dzięki wiadomościom, które sam podaje, możemy ustalić w przybliżeniu czas jego życia i działania. Z wypowiedzi proroka wynika, że istniała już wtedy świątynia, w której składano regularne ofiary (1,10; 2,11), a władzę w Jerozolimie sprawował nie król, lecz namiestnik (1,8). Wskazuje to na okres

po powrocie z niewoli babilońskiej, późniejszy jednak niż lata działania Aggeusza i Zachariasza. Dowiadujemy się też z Księgi Malachiasza, że prorok występował przeciwko małżeństwom mieszanym i rozwodom, którym kres położyła reforma przeprowadzona przez Ezdrasza i Nehemiasza w latach 458–445 p.n.e. Dlatego większość uczonych szacuje, że działalność Malachiasza przypadała na okres pomiędzy 480 a 460 rokiem przed Chrystusem.

Imię Malachiasz znaczy „posłaniec Jahwe”. W przeszłości zastanawiano się, czy jest to imię własne, czy chodzi po prostu o ogólne określenie proroka jako posła, wysłannika Bożego. Wtedy księgę trzeba by uznać za anonimową, napisaną przez nieznanego nam z imienia autora. Za taką interpretacją opowiedzieli się niektórzy spośród Ojców Kościoła (Augustyn, Jan Chryzostom, Cyryl Aleksandryjski). Z drugiej strony, część dawnych uczonych sugerowała, że autorem księgi mógł być nie człowiek, lecz anioł. Wszak „Bożym posłańcem” może być zarówno człowiek, jak i anioł. Jednak najbardziej prawdopodobne jest po prostu to, że Malachiasz (hebr. Ma-leakjah) to imię własne ostatniego z dwunastu „proroków mniejszych”.

To, kim jest poseł, nie jest najistotniejsze; ważne jest jego poselstwo, dlatego zapewne tak mało dowiadujemy się o Malachiaszu. Wyobraźmy sobie, że dociera do nas posłaniec z ważną wiadomością. Nie będziemy go wypytywać o imię, powiązania rodzinne, genealogię, lecz zainteresujemy się treścią wiadomości i tym, od kogo ona pochodzi, kto nam ją przesyła.

Podobnie było w przypadku tego proroka, ostatniego z szeregu „Bożych posłańców” okresu Starego Testamentu. Najważniejsze jest to, z jaką wiadomością przybył, i to, że posłał go sam żywy Bóg.

Poselstwo

Interesujące jest to, że Malachiasz, „Boży posłaniec”, sam trzykrotnie wspomina o Bożych posłach.

1) Najpierw pisze o Lewim, ojcu kapłanów i lewitów. Mojżesz i Aaron pochodzili z rodu Lewiego. Wszyscy usługujący

w świątyni pochodzili z plemienia Lewiego, wybranego do służby Bożej. Malachiasz woła: „Wargi kapłana bowiem powinny strzec wiedzy, a wtedy pouczenia będą szukali u niego, bo jest on wysłannikiem Pana Zastępów” (2,7). Obowiązkiem kapłanów i lewitów było nie tylko wypełnianie rytuałów świątynnych, ale także pouczanie ludu o Prawie Bożym. Byli oni wysłannikami Pana Zastępów, pełnili funkcje podobne do zadań aniołów, Bożych posłańców.

2) Po drugie, Malachiasz zapowiada misję Jana Chrzciciela jako Bożego posłańca poprzedzającego Mesjasza. Prorok woła w imieniu Pana (3,1): „Oto Ja wyślę anioła mego, aby przygotował drogę przede mną...”. Boży posłaniec – czy to człowiek (jak Jan Chrzciciel), czy anioł (jak np. Gabriel) – ma to samo zadanie do wypełnienia: wskazanie na Boga i Jego dzieła, przekazanie Bożej woli, Bożych wyroków, Bożego Słowa.

3) I w końcu Malachiasz zapowiada nadejście szczególnego, wyjątkowego posłańca – Mesjasza, Pana. Woła: „...Potem nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie, i Anioł Przymierza, którego pragniecie...” (3,1). „Anioł Przymierza” to Mesjasz przychodzący na sąd Boży. Nie ma wątpliwości, że tym wyjątkowym posłańcem będzie Chrystus, Syn Boży, Zbawiciel, ale też i Sędzia dla tych, którzy nie odpowiedzieli na wołanie wszystkich poprzednich posłańców, nie zareagowali na wezwanie do upamiętania się i pozostali w grzechu, ignorując słowa proroków, z których, jako ostatni, przyszedł Malachiasz. Potem Bóg posłał już Jana Chrzciciela, a tuż za nim Jezusa Chrystusa, Zbawiciela i Pana. To wszystko zapowiedział prorok o imieniu „Maleakjah” = „poseł Jahwe”, ostatni w długim łańcuchu Bożych posłańców Starego Testamentu.

Obok zapowiedzi nadejścia poprzednika Mesjasza oraz samego Chrystusa, najważniejszą przepowiednią Malachiasza jest zapowiedź ustania ofiar ST i nastanie nowej ofiary czystej: „Niechby ktoś spośród was raczej zamknął drzwi świątyni, byście nie zapalali świecał na ołtarzu moim nadaremnie. Nie mam Ja upodobania do was, mówi Pan Zastępów, ani Mi nie jest miła ofiara z waszej ręki.

Albowiem od wschodu słońca aż do jego zachodu wielkie będzie imię moje między narodami, a na każdym miejscu dar kadzielnny będzie składany imieniu memu i ofiara czysta, bowiem wielkie będzie imię moje między narodami”(1,10–11). Ofiara, o której tu mowa, to doskonała ofiara złożona przez Jezusa Chrystusa na krzyżu Golgoty, ofiara, która ma moc dokonać oczyszczenia serc ludzi wierzących spośród wszystkich narodów. Wszędzie, gdzie na obliczu ziemi ludzie uwierzą, zaufają Jezusowi, nastąpi cud oczyszczenia z grzechu i imię Pańskie będzie uwielbione, wywyższone pomiędzy narodami.

Malachiasz wielokrotnie wzywa wszystkich grzeszników do pokuty, piętnuje wykroczenia kapłanów (1,6–2,9) i całego ludu, obnaża nieprawidłowości życia rodzinnego, piętnuje grzechy małżeńskie (2,10–16), wskazuje konieczność gruntownej odnowy moralnej, konieczność zaufania Bogu, wiary w Jego sprawiedliwość (2,17–3,5) i potrzebę sumiennego, rzetelnego wypełniania swoich zobowiązań względem Pana (3,6–12). Prorok zwalcza panoszące się w na-rodzie występki i wskazuje dwie ich główne przyczyny: brak czci na-leżnej Bogu, czyli brak prawdziwej pobożności (1,6–10), oraz niedocenywanie istoty i znaczenia Przymierza z Bogiem, łączności, więzi z Panem (2,4–10). Możemy powiedzieć, że to dwa grzechy główne także naszego współczesnego polskiego społeczeństwa.

List od korespondenta z Polski południowej

Serdecznie dziękuję wam za pomoc i pocieszenie w listach. Jest mi to bardzo potrzebne. Nie rozumiem do końca Pisma Świętego, np. czy po śmierci idziemy od razu do Raju czy czekamy na dni Ostateczne? Nie potrafiłem nic odpowiedzieć żonie, która umierała, na jej stwierdzenie: „Zamieńmy się...”. Sumienie oskarża mnie: Co to była za miłość? Dziękuję wam za to, że się o mnie modlicie tu we Wrocławiu. Dziękuję za książkę. Nadal odczuwam pustkę z powodu braku żony... Módlcie się o mnie proszę...

Języki, w których nadawana jest
„Wędrówka przez Biblię”:

angielski, arabski, bengalski,
berbejski, burmański, cebuano,
CheChewa, chorwacki, czeski, czua,
duński, farski, francuski, gujarati,
hebrajski, hinduski, hiszpański,
indonezyjski, japoński, kanadyjski,
kantonezyjski, koreański, kurdyjski,
malezyjski, mandaryński, marathi,
navaho, nepalski, norweski,
ormiański, oryjski, polski,
portugalski, quichua, rosyjski,
serbski, suachili, szwedzki, tai,
tamilski, telugu, turecki, ukraiński,
węgierski, włoski, zulu.

Kochani Słuchacze TWR, czekamy na Wasze listy! Jak odbieracie nasze audycje? Co one wnoszą do Waszego życia?

W miarę możliwości postaramy się
odpowiedzieć na każdy list i kon-
tynuować nawiązaną w ten sposób
relację.

Na życzenie wysyłamy bezpłatnie
Nowy Testament, literaturę chrześci-
jańską oraz kasety z nagraniami.

***Prosimy o dołączenie następują-
cych informacji o sobie:***

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie
Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją

Imię i nazwisko: Numer telefonu:

Kod pocztowy: Miasto: Adres:

Kraj:

(Wypełnij, wytnij i prześlij na nasz adres: TWR - Impuls Polska, Ul. Kłodnicka 2, 54-217 Wrocław, Polska)

„Jezus odpowiedział: Zaprawdę powiadam wam, nie ma takiego, kto by opuścił dom albo braci, albo siostry, albo matkę, albo ojca, albo dzieci, albo pola dla mnie i dla ewangelii, który by nie otrzymał stokrotnie, teraz, w doczesnym życiu domów i braci, i sióstr, i matek, i dzieci, i pól, choć wśród prześladowań, a w nadchodzącym czasie żywota wiecznego. A wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi.”

„Odkąd świat światem,
nie słyszano, żeby ktoś otworzył
oczy śleponarodzonego.
Gdyby ten nie był od Boga,
nie mógłby nic uczynić.
Odpowiadając, rzekli do niego:
Tyś się cały w grzechach urodził
i chcesz nas uczyć? I wyrzucili go.
A gdy Jezus usłyszał, że go
wyrzucili, i gdy go spotkał, rzekł:
Czy wierzysz w Syna
Człowieczego?
A on odpowiadając, rzekł:
Któż to jest, Panie, bym mógł
w niego uwierzyć?
A Jezus rzekł do niego:
Widziałeś go już, a jest nim
właśnie Ten, co rozmawia z tobą.
Ów rzekł: Wierzę, Panie!
I złożył mu pokłon.
I rzekł Jezus: Przyszedłem na ten
świat na sąd, aby ci, którzy nie
widzą, widzieli, a ci, którzy
widzą, stali się ślepymi.
A gdy to usłyszeli ci faryzeusze,
którzy z nim byli, rzekli mu:
Czy i my ślepi jesteśmy?
Rzekł im Jezus: Gdybyście byli
ślepi, nie mielibyście grzechu,
a że teraz mówicie: Widzimy,
przeto pozostajecie w grzechu.”

Ewangelia Św. Jana
9, 32 - 41

Księga Apokalipsy

Nazwa księgi pochodzi od greckiego słowa „apokalipsis”, co znaczy „objawienie” lub „odsłonięcie”. Słowo „apokalipsis” składa się z dwóch części: „apo”, czyli „z dala”, oraz „kalipsis”, czyli „zasłona”. Chodzi więc o „odsłonięcie zasłony”, ukazanie jakiegoś faktu, objawienie ważnej prawdy. W przypadku Apokalipsy św. Jana chodzi o objawienie ludziom prawdy Bożej.

Okoliczności napisania księgi

Objawienia doświadczył Jan Apostoł na wyspie Patmos, gdzie został zesłany – według tradycji – za rządów Domicjana, w roku 95. Już za panowania Nerona, od 64 roku rozpoczęły się prześladowania chrześcijan. Rzymscy władcy domagali się, by to im oddawano boską cześć, co dla wyznawców Chrystusa było nie do przyjęcia. Prześladowano ich więc jako wrogów Cezara. Za panowania Domicjana (81–96) prześladowania te przybrały na sile, gdyż władca ten bardzo poważnie traktował swoją boskość i zwalczał tych, którzy odmawiali oddawania mu czci.

W takich bardzo trudnych okolicznościach sędziwy Jan, pod koniec pierwszego wieku naszej ery, pisze księgę, która ma podtrzymać na duchu chrześcijan wczesnego Kościoła. Jednocześnie Jan odsłania – nie tylko współczesnym sobie wiernym, ale i wyznawcom Chrystusa wszystkich następujących wieków – objawienie odnośnie do losów Kościoła w bliższej i dalszej przyszłości; ukazuje dzieje zbawienia aż do powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa. Dzieje te są ukazane za pomocą symbolicznych obrazów, dla nas tajemniczych, niełatwych do rozszyfrowania. Dla chrześcijan I wieku nie były one tak trudne i obce, gdyż znana była wtedy, powstała w okresie czasu pomiędzy Starym i Nowym Testamentem, żydowska literatura apokaliptyczna operująca podobnymi obrazami. Posiadała ona określony wzorzec. Starła się opisać wydarzenia czasów ostatecznych i następujące po nich błogosławieństwa. Pierwszoplanową postacią jest tu

zawsze Mesjasz, postać boska, otoczona mocą i chwałą, oczekująca na zstąpienie na ten świat, by objąć nad nim rządy. Przed nadchodzącym Mesjaszem drzeć będzie cała ziemia. Straszne czasy ostateczne są przez apokaliptyków określane jako „bóle porodowe Mesjasza”. Nadejście wieku mesjańskiego będzie podobne do bólów porodowych. Będzie to okres wielkiego lęku (Joel 2, 1), świat zostanie wstrząśnięty, naruszona będzie równowaga w kosmosie. Całkowitemu załamaniu ulegną stosunki międzyludzkie. Na ziemi zapanują wrogość i nienawiść (Zach. 14, 13). Będą to czasy sądu. Bóg rozprawi się z wszelkim złem, Syn Człowieczy usunie z ziemi grzeszników. Żydzi rozproszeni po całej ziemi w czasach ostatecznych zostaną sprowadzeni do Świętego Miasta. U kresu czasów nowa Jerozolima, już przygotowana przez Boga w niebie, zstąpi na ziemię, do ludzi. Będzie wyróżniała się niezrównanym pięknem. Będzie posiadała fundamenty z szafirów, wieże z rubinów, a wały z drogich kamieni (Iz 54). Zasadniczym wydarzeniem czasów ostatecznych będzie zmartwychwstanie. „Wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzi się; jedni do życia wiecznego, a drudzy na hańbę i wieczne potępienie” (Dan 12, 2). Wszystkie te obrazy znajdujemy także w Księdze Objawienia św. Jana.

Apokalipsa ukazuje jednak wydarzenia czasów końca z chrześcijańskiego punktu widzenia. Znajduje oparcie głównie w prorocत्वach Starego Testamentu, wielokrotnie cytując proroków: Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela, Daniela, Ozeasza, Joela, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza, Malachiasza i innych. Ta jedyna profetyczna księga Nowego Testamentu obficie czerpie z siedemnastu starotestamentowych ksiąg prorockich.

Znaczenie księgi

Znaczenie Apokalipsy św. Jana jest ogromne. Stanowi ona dopełnienie całości objawienia Bożego. Ukazuje koniec historii zbawienia, której początki zapisane są na pierwszych kartach Biblii.

Jan w spisanej przez siebie ewangelii cofnął się w czasie dalej niż jakikolwiek inny autor biblijny, pisząc: „Na początku było

Słowo, i Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez nie powstało, a bez niego nic nie powstało, co powstało”. Jest to spojrzenie wstecz, w wieczność, z której wyłoniło się Boże stworzenie (opis stworzenia w Księdze Rodzaju). Pisząc Księgę Apokalipsy, Jan spogląda natomiast w przyszłość, ku wiecznemu życiu w Królestwie naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. Na początku Księgi Apokalipsy znajdujemy obietnicę: „Błogosławiony, który odczytuje i którzy słuchają słów proroctwa, a strzegą tego, co w nim napisane, bo chwila jest bliska” (1,3). Jest to obietnica szczególnego błogosławieństwa dla tych, którzy będą studiować i zachowywać słowa tej proroczej księgi. Na jej końcu znajduje się natomiast ostrzeżenie: „Ja świadczę każdemu, kto słucha słów proroctwa tej księgi: jeśliby ktoś do nich cokolwiek dołożył, Bóg mu dołoży plag zapisanych w tej księdze. A jeśliby ktoś odjął co ze słów księgi tego proroctwa, to Bóg odejmie jego udział w drzewie życia i w Mieście Świętym – które są opisane w tej księdze” (22,18–19). To ostrzeżenie powinno pobudzać każdego czytelnika, każdego słuchacza proroctw Apokalipsy do głębokiego namysłu i postawy pokory przy studiowaniu słów tej niezwyklej księgi.

Treść księgi

Apokalipsa św. Jana stanowi dopełnienie objawienia całego Pisma Świętego. Zawiera niejako dokończenie wielkich proroctw, stanowi konkluzję wielkich obietnic biblijnych. Nie znajdziemy tu całkiem nowych tematów, nieznanymi z poprzednich ksiąg Biblii. Znajdziemy natomiast zwieńczenie największych, najważniejszych proroctw Pisma Świętego. Przystępując do lektury Księgi Apokalipsy, powinniśmy więc niejako zachowywać w pamięci treść wszystkich pozostałych ksiąg biblijnych.

Obliczono, że Księga Apokalipsy zawiera ponad pięćset cytatów, referencji i reminiscencji ze Starego Testamentu. Na 404 wiersze, z których składa się Apokalipsa, 278 zawiera cytaty ze Starego Testamentu! Inaczej mówiąc: ponad połowa treści księgi wynika bezpośrednio ze słów Starego Testamentu.

Wielkim tematem Apokalipsy, tak jak całej Biblii, jest Jezus Chrystus, Zbawiciel i Pan świata. Ewangelia ukazuje nam Jezusa wcielonego, Jezusa chodzącego po ziemi, przyjmującego na siebie wszelkie ograniczenia wynikające z Jego samouniżenia, wyrzeczenia się chwały, którą posiadał, przebywając w niebie, u boku Ojca. Natomiast Księga Apokalipsy ukazuje nam Chrystusa triumfującego, Jezusa w chwale, działającego w całej swej potędze i mocy. Jest On ukazany jako Baranek znajdujący się w centrum wszystkich wydarzeń, wszystkim kierujący, o wszystkim decydujący. Jest fundamentem, na którym spoczywa wszystko, jest jak wiosna, z której wypływają wszelkie siły vitalne i wszelkie błogosławieństwa. Baranek jest światłem, życiem, chwałą, Panem nieba i ziemi.

Drugim ważnym tematem Apokalipsy jest Kościół. Jest on ukazany w tej księdze pod postacią siedmiu zborów, rzeczywiście istniejących w czasach Jana. Niezwykle jest to, że Jan, przekazując słowa Jezusa adresowane do poszczególnych ówczesnych kościołów, jednocześnie kieruje poselstwo Chrystusa do Kościoła jako całości, Kościoła wszystkich czasów na całym świecie.

Jest w Księdze Objawienia jeszcze wiele innych ważnych tematów, takich jak zmartwychwstanie i przemienienie świętych, wielki ucisk, rozprawienie się z antychrystem, szatanem i złem, tysiącletnie królestwo, drugie przyjście Chrystusa i inne.

Możemy w wielkim skrócie powiedzieć, że ukazuje nam:

- rozdział 1 - wywyższonego Chrystusa,
- rozdziały 2 i 3 - życie Kościoła na ziemi,
- rozdziały 4 i 5 - przebywanie Kościoła w niebie,
- rozdziały 6–18 - okres wielkiego ucisku,
- rozdział 19 - drugie przyjście Chrystusa
i ustanowienie Jego Królestwa,
- rozdział 20 - tysiącletnie panowanie Chrystusa,
- rozdziały 21 i 22 - rozpoczęcie okresu wieczności.

Możemy też zauważyć ważne związki Apokalipsy św. Jana, ostatniej księgi Biblii, z jej pierwszą księgą, Księgą Rodzaju, czyli Genesis. Genesis ukazuje stworzenie ziemi, Apokalipsa ukazuje jak ziemia przemija. W Księdze Genesis słońce, księżyc i gwiazdy opisane są jako ciała niebieskie, dzięki którym panuje określony porządek w stworzonym przez Boga świecie, w Apokalipsie słońce, księżyc i gwiazdy ulegają niezwykłym przemianom i stają się znakami Bożego sądu. W Księdze Genesis słońce zostaje stworzone po to, by „rządzić” dniem, w Apokalipsie jest ono już niepotrzebne, gdyż sam Bóg rozświetla wszystko. Genesis nazywa ciemność nocą, Apokalipsa stwierdza, że „nocy już nie ma”. W Księdze Genesis wody zostają nazwane morzem, Apokalipsa stwierdza, że morza już więcej nie będzie. W Księdze Genesis na arenę dziejów wkracza, za sprawą pierwszego człowieka, grzech, w Apokalipsie ukazane jest rozprawienie się z grzechem przez Ostatniego Adama – Chrystusa. Genesis ukazuje wkroczenie w życie człowieka śmierci, Apokalipsa informuje, że śmierci już więcej nie będzie. Genesis ukazuje początki cierpień, trudów i łez, Apokalipsa podkreśla, iż więcej smutku, ani cierpienia, ani łez już nie będzie. Genesis opisuje małżeństwo Pierwszego Adama (z Ewą), Apokalipsa ukazuje obraz zaślubin Ostatniego Adama – Chrystusa, z Oblubienicą – Kościołem. W Księdze Genesis opisane jest zbudowanie Babilonu, miasta ludzkiej pychy, w Apokalipsie ukazany jest upadek Babilonu i ustanowienie potęgi Bożego miasta, Nowego Jeruzalem. Księga Genesis, a zatem cała Biblia, rozpoczyna się od zdania mającego uniwersalny, globalny charakter: „Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię”; Księga Apokalipsy kończy poselstwo Biblii wizją o równie globalnym zasięgu – wizją wiecznego Bożego Królestwa.

„Znam uczynki twoje; oto sprawiłem, że przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć; bo choć niewielką masz moc, jednak zachowałeś moje Słowo i nie zaparłeś się mojego imienia.”

Apokalipsa Św. Jana 3,8

Podział księgi

Księga Apokalipsy ma uporządkowaną, logiczną strukturę. Możemy podzielić ją na trzy główne części:

Część I

Osoba Jezusa Chrystusa, Pana pełnego mocy i chwały r. 1
Jezus jako Arcykapłan w rzeczywistym Miejscu Najświętszym

Część II

Własność Jezusa Chrystusa, jego Oblubienica – Kościół r. 2 i 3
Listy do siedmiu kościołów: w Efezie, Smyrnie,
Pergamonie, Tiatyrze, Sardes, Filadelfii i Laodycei

Część III

Program działania, dopełnienie zbawczego planu Jezusa r. 4–22

1) *Kościół w niebie, z Chrystusem* r. 4 i 5

Boży tron, dwudziestu czterech Starców, cztery
Zwierzęta, Księga z Siedmiu Pieczęciami,
Chrystus – Lew z pokolenia Judy, pieśń niezliczonych
chórów anielskich ku czci Baranka, pieśń wszelkiego
stworzenia, wielbiąca Zasiadającego na Tronie i Baranka

2) *Okres wielkiego ucisku na ziemi* r. 6–18

Otwarcie sześciu pierwszych Pieczęci Księgi r. 6

Pieczętowanie Bożych sług (144 tysiące z Izraela)
oraz triumf zbawionych z wszystkich narodów r. 7

Otwarcie siódmej Pieczęci, wizja Siedmiu Trąb r. 8–11

Walka szatana z Kościołem – wizja Niewiasty (Izrael)
rodzącej Syna (*Chrystus*), walka ze Smokiem (*szatan*) r. 12

Smok przekazuje władzę Bestii (liczba 666) r. 13

Pieśń 144 tysięcy przed Bożym tronem,
wizja sądu ostatecznego (żniwo i winobranie) r. 14

Hymn Mojżesza i Baranka, wizja Siedmiu Czasz
i Siedmiu Pląg r. 15–16

Sąd nad „Wielkim Babilonem”, r. 17

- wizja Wielkiej Nierządnicy zasiadającej na Bestii,
upadek i zagłada Babilonu r. 18
- 3) *Powrót Chrystusa jako Sędziego, rozprawienie się
z Bestią i Falszywym Prorokiem, wesele Baranka* r. 19
- 4) *Tysiącletnie Królestwo, sąd nad narodami* r. 20
- 5) *Początek wieczności:*
nowe niebo i nowa ziemia, niebiańskie Jeruzalem
- miasto Bożej chwały r. 21
Rzeka wody życia wypływająca z tronu Boga
i Baranka r. 22
Obietnica rychłego powrotu Chrystusa,
końcowe zaproszenie i ostrzeżenie, obietnica i modlitwa
-

List od korespondenta z Polski południowej

Bardzo się cieszę, że Bóg wam błogosławi. Cieszę się, że podążacie za Nim i pomagacie innym, aby też za Nim podążali. Bóg jest tak łaskawy. Wyciągnął mnie z bagna i dał nową szansę. Jestem przerażony tym, kim byłem. Tak na prawdę nie powinienem w ogóle wyjść na wolność. Codziennie uczę się nowego życia w Jezusie Chrystusie. Dziękuję Bogu, że dwa razy w tygodniu mamy nabożeństwa. Bardzo się cieszę, że mogę tu teraz przebywać i zmieniać swoje życie. Modlę się o was codziennie. Z Bogiem!

„I usłyszałem donośny głos w niebie, mówiący: Teraz nastąpiło zbawienie i moc, i panowanie Boga naszego, i władztwo Pomazańca jego, gdyż zrzucony został oskarżyciel braci naszych, który dniem i nocą oskarżał ich przed naszym Bogiem. A oni zwyciężyli go przez krew Baranka i przez słowo świadectwa swojego, i nie umiłowali życia swojego tak, by raczej je obrać niż śmierć.”

Apokalipsa Św. Jana 12,10 -11

List od korespondenta z Polski południowej

Urodziłem się w rodzinie wierzącej, katolickiej. Moja mama co niedzielę wysyłała mnie i mojego brata do kościoła, lecz nasza droga wiodła koło kina, gdzie w tym czasie wyświetlano poranki dla dzieci, a to było ciekawsze od kościoła. Tak więc kino stało się naszym kościołem. Matka nie kontrolowała nas, dawała nam wolny wybór. Nie wiedziała, że powoli stajemy się ateistami.

Będąc w wojsku, ukończyłem Wojskowy Uniwersytet Marksiowski-Leninowski na kierunku religioznawstwo we Wrocławiu. Nabrałem przekonania, że o religii wiem już wszystko. Negowałem istnienie Boga. Stan ten trwał kilka lat.

Któregoś dnia do mojego domu zapukali świadkowie Jehowy. Zaproponowali mi studium Biblijne, na które z chęcią się zgłosiłem, bo uświadomili mi, że nic nie wiem na temat Boga i Pisma Świętego. Od tej pory zacząłem szukać Boga osobiście i samemu studiować Pismo Święte.

W tym roku skończyłem studia w Chrześcijańskim Instytucie Biblijnym w Warszawie. Potrzebuję wszelkiej literatury chrześcijańskiej, aby pogłębić swoją wiedzę i jeszcze bardziej zbliżyć się do Boga. Prosiłbym o modlitwę o uzdrowienie mojego ciała sparaliżowanego po chorobie. Mój duch jest nadal ochoczy, lecz ciało słabe. Uczestniczę w spotkaniach Kościoła Zielonoświątkowego. Życzę błogosławieństwa Bożego!

„I pokazał mi rzekę wody żywota, czystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka. Na środku ulicy jego i na obu brzegach rzeki drzewo żywota, rodzące dwanaście razy, wydające co miesiąc swój owoc, a liście drzewa służą do uzdrawiania narodów.”

Apokalipsa Św. Jana 21,1-2

	7:45 - 8:00 Fale krótkie: 41 m (7225 kHz) oraz 49 m (5910 kHz)	21:00 - 21:30 Fale średnie 215 m (1395 kHz)
Pn	Droga do Boga Józefa Brandysa program produkowany w studio w Londynie	Wędrownica przez Biblię pasjonująca podróż przez Pismo Święte z Markiem Cieślarem Anetą i Marcinem Dulębami
Wt	Przyjaciele program „Po prostu” redakcji Centrum Misji i Ewangelizacji	Wędrownica przez Biblię
Śr	Żywa wiara problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Henryka Dominika, Katarzyny Kuśmider, Marcina Kobzy i innych	Wędrownica przez Biblię
Cz	Żywa wiara	Wędrownica przez Biblię
Pt	Żywa wiara	Wędrownica przez Biblię
So		Żywa wiara tylko 21:00-21:15 problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Henryka Dominika, Katarzyny Kuśmider, Marcina Kobzy i innych
N		Sedno problemy wg „In Touch” Charlesa Stanleya (prowadzi Darek Banaszyk)

Naszyc programów mogą Państwo słuchać w internecie w systemie Real Audio pod adresem: <http://www.twr.osw.pl/>

Codziennie o dowolnej porze pod adresem <http://www.ttb.org/ttbpol.ram> dostępna jest „Wędrownica przez Biblię”.

Życzymy dobrego odbioru!

Rozkład programów

MARZEC	KWIECIEŃ	MAJ
<i>Drugi List św. Jana</i>	<i>Trzeci List św. Jana</i>	<i>Księga Sofoniasza</i>
26.03.2012 3-6	02.04.2012 7-10	01.05.2012 1:2-5
27.03.2012 7-8	03.04.2012 11-15	02.05.2012 1:5-12
28.03.2012 9-13	<i>Księga Nahuma</i>	03.05.2012 1:13-2:2
<i>Trzeci List św. Jana</i>	04.04.2012 1:1-Wstęp	04.05.2012 2:3-15
29.03.2012 1-3	05.04.2012 1:1-3	07.05.2012 3:1-8
30.03.2012 3-7	06.04.2012 1:3-10	08.05.2012 3:9-20
	09.04.2012 1:11-15	<i>List Judy</i>
	10.04.2012 2:1-4	09.05.2012 Wstęp
	11.04.2012 2:5-3:1	10.05.2012 1-3
	12.04.2012 3:1-6	11.05.2012 4-5
	13.04.2012 3:7-19	14.05.2012 6-7
	<i>Księga Habakuka</i>	15.05.2012 8-9
	16.04.2012 1:1	16.05.2012 10-11
	17.04.2012 1:2-5	17.05.2012 11-13
	18.04.2012 1:6-12	18.05.2012 13-16
	19.04.2012 1:12-17	21.05.2012 17-19
	20.04.2012 2:1-3	22.05.2012 20-21
	23.04.2012 2:4	23.05.2012 22-25
	24.04.2012 2:5-12	<i>Księga Aggeusza</i>
	25.04.2012 2:12-20	24.05.2012 Wstęp
	26.04.2012 3:1-6	25.05.2012 1:1-4
	27.04.2012 3:7-19	28.05.2012 1:5-8
	<i>Księga Sofoniasza</i>	29.05.2012 1:9-15
	30.04.2012 1:1-Wstęp	30.05.2012 2:1-3
		31.05.2012 2:3-5

CZERWIEC	LIPIEC	SIERPIEŃ
<i>Księga Aggeusza</i>	<i>Księga Zachariasza</i>	<i>Księga Malachiasza</i>
01.06.2012 2:6-9	02.07.2012 7:12-8:3	01.08.2012 2:10-15
04.06.2012 2:10-13	03.07.2012 8:4-13	02.08.2012 2:10-15
05.06.2012 2:14-19	04.07.2012 8:14-23	03.08.2012 2:10-15
06.06.2012 2:20-23	05.07.2012 9:1-8	06.08.2012 2:15-17
	06.07.2012 9:9	07.08.2012 3:1-3
<i>Księga Zachariasza</i>	09.07.2012 9:10-17	08.08.2012 3:4-7
	10.07.2012 10:1-3	09.08.2012 3:8-9
07.06.2012 1:1-6	11.07.2012 10:3-6	10.08.2012 3:9-12
08.06.2012 1:7-11	12.07.2012 10:7-11:3	13.08.2012 3:13-17
11.06.2012 1:11-17	13.07.2012 11:4-14	14.08.2012 3:17-24
12.06.2012 2:1-9	16.07.2012 11:15-12:3	
13.06.2012 2:10-17	17.07.2012 12:3-7	<i>Księga Objawienia</i>
14.06.2012 3:1-2	18.07.2012 12:8-14	
15.06.2012 3:3-10	19.07.2012 13:1-3	15.08.2012 Wstęp
18.06.2012 4:1-3	20.07.2012 13:4-9	16.08.2012 1:1-6
19.06.2012 4 4-14	23.07.2012 14:1-4	17.08.2012 1:7-8
20.06.2012 5:1-4	24.07.2012 14:5-21	20.08.2012 1:9-16
21.06.2012 5:5-11		21.08.2012 1:17-20
22.06.2012 6:1-3	<i>Księga Malachiasza</i>	22.08.2012 2:1-7
25.06.2012 6:4-12		23.08.2012 2:8-11
26.06.2012 6:13-15	25.07.2012 1:1-3	24.08.2012 2:12-17
27.06.2012 7:1-6	26.07.2012 1:4-8	27.08.2012 2:18-29
28.06.2012 7:4-7	27.07.2012 1:8-13	28.08.2012 3:1-6
29.06.2012 7:8-11	30.07.2012 1:12-2:2	29.08.2012 2:18-29
	31.07.2012 2:2-9	30.08.2012 3:1-6
		31.08.2012 3:7-13

WRZESIEŃ	PAŹDZIERNIK
<i>Księga Objawienia</i>	<i>Księga Objawienia</i>
03.09.2012 3: 14 - 22	01.10.2012 16: 1 - 15
04.09.2012 4: 1 - 8	02.10.2012 16: 16 - 17: 3
05.09.2012 4: 9 - 5: 1	03.10.2012 17: 1 - 5
06.09.2012 5: 2 - 8	04.10.2012 17: 6 - 18: 5
07.09.2012 5: 9 - 14	05.10.2012 18: 6 - 16
10.09.2012 6: 1 - 8	08.10.2012 18: 17 - 24
11.09.2012 6: 9 - 17	09.10.2012 19: 1 - 10
12.09.2012 7: 1 - 8	10.10.2012 19: 11 - 21
13.09.2012 7: 9 - 14	11.10.2012 20: 1 - 10
14.09.2012 7: 15 - 8: 6	12.10.2012 20: 11 - 21: 6
17.09.2012 8: 6 - 9: 12	15.10.2012 21: 7 - 14
18.09.2012 9: 13 - 10: 11	16.10.2012 21: 15 - 27
19.09.2012 11: 1 - 13	17.10.2012 22: 1 - 10
20.09.2012 11: 14 - 12: 6	18.10.2012 22: 11 - 17
21.09.2012 12: 7 - 18	19.10.2012 22: 18 - 21
24.09.2012 13: 1 - 5	
25.09.2012 13: 6 - 17	22.10.2012 Wskazówki
26.09.2012 13: 18 - 14: 5	23.10.2012 Wskazówki
27.09.2012 14: 6 - 20	24.10.2012 Wskazówki
28.09.2012 15: 1 - 8	25.10.2012 Wskazówki
	<i>I Księga Mojżeszowa</i>
	26.10.2012 1: 1 - Wstęp

Nasz adres:

**„Impuls” TWR
ul. Klodnicka 2
PL - 54-217 Wrocław**

Tel: 601 / 400 892 **Fax:** 71 / 351 39 79

e-mail: itwrrp@gmx.net

e-mail: itwrrp@poczta.onet.pl

Konto: PKO BP IV Oddział Wrocław 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

Impuls Polska

Redakcja kwartalnika:

Marek Cieślár